

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudkyň Jiřiny Chmelové a Jitky Zavřelové v právní věci žalobců: a) **M. Z.** a b) **Z. Z.**, oba zastoupeni JUDr. Davidem Pytelou, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Litovelská 1349/2b, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osoby zúčastněné na řízení EG.D, a.s., se sídlem Lidická 1873/36, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2024, čj. KUOK 18654/2024, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2024, čj. 30 A 25/2024-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu je to, zda správní orgány dostatečným způsobem informovaly účastníky řízení o tom, že se ve věci v rámci řízení o vyvlastnění aplikuje kromě zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (dále „zákon o vyvlastnění“), rovněž zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (s účinností od 1.

1. 2024 s názvem *o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury*)(dále „liniový zákon“), a tím i kratší lhůta pro podání žaloby.

[2] Magistrát města Prostějov rozhodnutím ze dne 6. 12. 2023, čj. PVMU/189745/2023/22, rozhodl výrokem I. podle § 24 odst. 3 písm. a) zákona o vyvlastnění, o omezení vlastnického práva žalobců k pozemku p. č. X v k. ú. D. v rozsahu 8,58 m² z celkové výměry pozemku 1424 m², zřízením věcného břemene ve prospěch vyvlastnítele – osoby zúčastněné na řízení. Věcné břemeno spočívá v oprávnění vyvlastnítele zřizovat a provozovat na pozemku zařízení distribuční soustavy, a to nové kabelové vedení NN a rozpojovací pilíř, včetně všech součástí a příslušenství. Služebnost byla zřízena jako věcné břemeno osobní na dobu neurčitou. Stejným rozhodnutím ve výroku II. určil správní orgán prvního stupně podle § 24 odst. 3 písm. c) zákona o vyvlastnění ve spojení s ust. § 3c zákona liniového zákona, že vyvlastnitel je povinen zahájit uskutečnění účelu vyvlastnění nejpozději do čtyř let od právní moci tohoto rozhodnutí. Dále byla uvedeným rozhodnutím výrokem III. stanovena podle § 24 odst. 4 písm. a) zákona o vyvlastnění jednorázová peněžní náhrada za omezení vlastnického práva ve výši 2 380 Kč pro oba žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání. Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví částečně prvostupňové rozhodnutí změnil, jelikož v něm byl špatně označen vyvlastňovaný pozemek, ve zbylé části prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobci bránili žalobou, kterou Krajský soud v Brně v záhlaví uvedeným usnesením jako opožděnou odmítl. Krajský soud v odůvodnění uvedl, že se v dané věci neuplatní obecná dvouměsíční lhůta pro podání žaloby zakotvená v § 72 odst. 1 s. ř. s., nýbrž zvláštní lhůta upravená § 2 odst. 2 liniového zákona. Podle tohoto ustanovení se lhůty pro podání žalob proti rozhodnutím vydaným v řízeních podle § 1 liniového zákona zkracují na polovinu. O podmínkách projednání věci před soudem poučil žalobce správní orgán prvního stupně při vydání svého prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný napadené rozhodnutí doručil do datové schránky zástupci žalobců 12. 2. 2024. Lhůta pro podání žaloby proti napadenému rozhodnutí tedy uplynula 12. 3. 2024, žaloba však byla podána až 14. 3. 2024. Krajský soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších vyjádření

[4] Žalobci (dále „stěžovatelé“) napadli usnesení krajského soudu kasační stížností. V ní tvrdí, že krajský soud nesprávně posoudil správní žalobu jako opožděnou. Nepřihlédl totiž k tomu, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně nesplnili řádně svou povinnost poučit stěžovatele o lhůtě pro podání opravných prostředků a správní žaloby.

[5] S poukazem na rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2015, čj. 7 As 81/2015-45, stěžovatelé namítají, že ze správního rozhodnutí musí být zřejmé, že správní orgán vede řízení v působnosti liniového zákona. Tato okolnost musí být účastníkovi řízení zjevná z výrokové části správního rozhodnutí anebo z dalších částí rozhodnutí. Podle stěžovatelů neobsahuje prvostupňové rozhodnutí ani napadené rozhodnutí žalovaného jasné sdělení o tom, že správní orgán vedl řízení v působnosti liniového zákona, ani o zkrácení lhůty pro podání správní žaloby.

pokračování

[6] Ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí se o použití liniového zákona zmiňuje pouze výrok II., který je adresován vyvlastniteli, nikoliv stěžovatelům – vyvlastňovaným. Výroky I. a III., které jsou adresovány stěžovatelům, se o liniovém zákonu vůbec nezmiňují. Tyto výroky odkazují výlučně na zákon o vyvlastnění. Jejich formulace vzbuzuje dojem, že správní orgán prvního stupně omezil vlastnické právo stěžovatelů a stanovil náhradu za toto omezení pouze v působnosti zákona o vyvlastnění. Pokud správní orgán prvního stupně vycházel také z liniového zákona, měl na něj odkázat stejným způsobem, jako odkázal na zákon o vyvlastňování. Stěžovatelé mají právo spoléhat na to, že rozhodnutí správních orgánů jsou úplná a vnitřně nerozporná. Jestliže tedy prvostupňové rozhodnutí odkazuje ve výroku II. na liniový zákon, potom stěžovatelé předpokládají, že vynechání tohoto odkazu ve výroku I. a III. není samoučelné. Kvůli chybějícímu odkazu na liniový zákon stěžovatelé předpokládali, že správní orgán prvního stupně podle tohoto zákona nepostupoval. Odkazy na liniový zákon v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak nemohou na výše uvedeném závěru nic změnit. Tyto odkazy totiž pouze citují právní úpravu liniového zákona. Ani závěrečné poučení na straně 15 prvostupňového rozhodnutí není dostatečné, jelikož se jedná pouze o strohý opis ustanovení § 2 odst. 2 liniového zákona. Stěžovatelé nemohli vědět, že tato zkrácená lhůta platí i pro ně.

[7] Rozhodnutí o odvolání odkazuje na liniový zákon rovněž pouze velmi sporadicky, a to pouze v odůvodnění. Výroková část trpí stejnými vadami jako u prvostupňového rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí rovněž nevyplývá, že správní žalobu musí stěžovatelé podat ve zkrácené lhůtě.

[8] Podle stěžovatelů § 68 správního řádu sice nevyžaduje, aby správní rozhodnutí obsahovalo poučení o právu podat správní žalobu, poukazují však na doporučení Veřejného ochránce práv ze dne 17. 3. 2018, čj.: KVOP-53732/2018 K, ve kterém k takovému poučení účastníků řízení Veřejný ochránce práv nabádá. V případě správního řízení vedeného podle liniového zákona je poučení o právu podat žalobu ještě důležitější, neboť se zde neuplatní lhůty podle obecné úpravy v soudním řádu správním. Adekvátním poučením lze zamezit závažným újmám na straně účastníků řízení, které nezřídka spočívají v pozbytí vlastnického práva nebo jeho podstatného omezení. Pokud správní orgány dostatečné poučení neposkytnou, je potom na soudech, aby nedostatky v poučení účastníků řízení překlenuly tím, že jejich žaloby připustí.

[9] Stěžovatelé dále namítají podjatost Mgr. Anety Lešanské, která byla v této věci oprávněnou úřední osobou pro rozhodování, a také správního orgánu prvního stupně jako celku včetně všech jeho odborů, k čemuž uvádějí podrobnou argumentaci.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že informace o aplikaci liniového zákona jednoznačně vyplynula z řízení před orgánem prvního stupně. Stěžovatelé byli řádně poučeni, že se na ně vztahuje tento zákon již v oznámení o zahájení vyvlastňovacího řízení, ve kterém byli rovněž poučeni o tom, že se lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání nebo nahrazení správních rozhodnutí vydaných podle § 1 liniového zákona zkracují na polovinu. Na liniový zákon odkazuje i samotné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadené rozhodnutí. Liniový zákon přitom jako podmínku zkrácení lhůty neukládá poučení o možnosti domáhat se soudního přezkumu rozhodnutí a poučení o zkrácené lhůtě pro podání žaloby. Stejný závěr vyplývá i z ustálené judikatury. Je také nutné

přihlédnout k tomu, že stěžovatelé byli v řízení téměř po celou dobu zastoupeni advokátem. V podané žalobě na liniový zákon navíc sami odkazují. Je tedy nepochybné, že si museli být vědomi reálné možnosti, že se na řízení vztahují procesní omezení stanovená tímto zákonem.

[11] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že v případě, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí návrhu, přichází v úvahu pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Správnost tohoto závěru potvrzuje i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. totiž v sobě zahrnuje jak nezákonnost samotného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, tak i procesní pochybení soudu, která tomuto rozhodnutí předcházela. Nejvyšší správní soud se v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby nemůže zabývat tvrzenými vadami správního řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 43/2003-38, č. 524/2005 Sb. NSS), a stejně tak ani nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť ani krajský soud, jehož rozhodnutí je podrobeno přezkumu, se žalobou věcně nezabýval. V řízení o kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby je tedy možno ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. namítat nezákonnost právního názoru krajského soudu vedoucího k odmítnutí žaloby nebo podstatné vady řízení před soudem, které měly za následek odmítnutí žaloby. S ohledem na to, za přípustnou kasační námitku nelze považovat okruh argumentace stěžovatelů týkající se namítané podjatosti Mgr. Anety Lešanské, která byla v této věci oprávněnou úřední osobou, a správního orgánu prvního stupně. Tato argumentace nespadá pod výše uvedené důvody kasační stížnosti a je tak jiným důvodem, než o který se může kasační stížnost proti rozhodnutí o odmítnutí návrhu opírat. Nejvyšší správní soud posoudil tuto námitku jako nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatelů odmítl pro opožděnost, jelikož žalobní lhůta je v jejich případě podle zákona o urychlení výstavby zkrácena na polovinu.

[15] Stěžovatelé na podporu svých tvrzení odkazují na rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2015, čj. 7 As 81/2015–45. Zde Nejvyšší správní soud uvedl, že „za situace, kdy nelze ze správního spisu dovodit, že řízení bylo vedeno v působnosti zákona o urychlení výstavby, nelze připustit, aby byla žaloba odmítnuta pro nedodržení zkrácené lhůty zakotvené zákonem o urychlení výstavby. Přístup [...] by vedl k tomu, že by správní orgány po celou dobu správního řízení nemusely uvádět, že řízení je vedeno v působnosti zákona o urychlení výstavby, a teprve v řízení o žalobě by toto začaly tvrdit, s tím že žaloba má být pro opožděnost odmítnuta, neboť byla podána v obecné lhůtě pro podání žaloby a nikoli ve lhůtě zkrácené podle ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení výstavby. Aplikace zkrácené lhůty ve smyslu citovaného zákona by tak byla odvislá pouze od dodatečného vyjádření správního orgánu v rámci řízení o žalobě. Takový přístup nelze akceptovat, neboť nepřípustně zasahuje do procesních práv účastníků řízení, porušuje čl. 36 odst. 1 Listiny

pokračování

základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a ve svých důsledcích vede k denegatio iustitiae (odepření spravedlnosti).“

[16] V citovaném rozsudku byla posuzována situace, kdy ze správního spisu ani správního rozhodnutí ve věci nikterak nevyplývalo, že by bylo řízení vedeno v působnosti zákona o urychlení výstavby. Příklad řešený v rozsudku čj. 7 As 81/2015–45, je však nutno odlišit od situace, kdy aplikace zákona o urychlení výstavby vyplývá ze správního rozhodnutí či správního spisu.

[17] Nejvyšší správní soud ze spisu správních orgánů ověřil, že dne 28. 8. 2023 podala osoba zúčastněná na řízení žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení, ve které odkázala na liniový zákon v souvislosti se lhůtou k uskutečnění účelu vyvlastnění. Přílohou této žádosti byla rovněž listina adresovaná stěžovatelům pojmenovaná jako „*Kvalifikovaná výzva – Žádost o souhlas s umístěním energetického zařízení včetně návrhu smlouvy o zřízení věcného břemene*.“ I v této výzvě osoba zúčastněná na řízení odkazuje na liniový zákon, konkrétně uvádí, že stavba nazvaná „Domamyslice, Domamyslická, kabel NN, Handl“ je definována jako energetická infrastruktura ve smyslu § 1 odst. 4 liniového zákona. Další odkaz je rovněž v návrhu smlouvy o zřízení věcného břemene, který byl rovněž přílohou žádosti. Tuto výzvu obdrželi stěžovatelé dne 10. 2. 2023 a vyjádřili nesouhlas s umístěním energetického zařízení a s uzavřením smlouvy.

[18] Správní orgán prvního stupně v oznámení o zahájení vyvlastňovacího řízení ze dne 14. 9. 2023, čj. PVMU 146573/2023 22, poukázal na to, že je řízení vedeno v působnosti liniového zákona. V poučení tohoto oznámení výslovně uvedl, že vzhledem k tomu že účelem vyvlastnění je uskutečnění stavby energetické infrastruktury dle § 1 odst. 4 liniového zákona, vztahuje se na toto řízení i liniový zákon. Dále je zde rovněž uvedeno že se podle § 2 odst. 2 liniového zákona lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání nebo nahrazení správních rozhodnutí vydaných podle § 1 liniového zákona zkracují na polovinu. V prvostupňovém rozhodnutí je odkaz na liniový zákon jak ve výrokové části (konkrétně u výroku II.), tak v odůvodnění. V poučení je pak opět výslovně napsáno, že se lhůty pro podání žalob k soudům zkracují podle § 2 odst. 2 liniového zákona na polovinu.

[19] Rozhodnutí žalovaného odkazuje na liniový zákon ve výrokové části, dále je v odůvodnění na str. 4 uvedeno že daná stavba je definována jako energetická infrastruktura dle § 1 odst. 4 liniového zákona. Na straně 6, je zmíněn liniový zákon v souvislosti se stanovením lhůty k zahájení účelu vyvlastnění.

[20] Vzhledem k výše uvedenému je Nejvyšší správní soud toho názoru, že z obou rozhodnutí správních orgánů a rovněž z dalších listin obsažených ve správním spise bylo jednoznačné, že dané řízení bylo vedeno v působnosti liniového zákona. V tomto případě tak nelze aplikovat závěry rozsudku NSS ze dne 30. 6. 2015, čj. 7 As 81/2015–45, na který v kasační stížnosti odkazují stěžovatelé, neboť v něm byla řešena situace, kdy mělo být rozhodováno podle liniového zákona, ale v celém spise ani v rozhodnutích o tom nebyla zmínka. Podobně se od výše citovaného rozsudku odlišil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, čj. 2 As 192/2015-23, kde uvedl, že „nelze vycházet z rozhodnutí tohoto soudu ze dne 30. 6. 2015, čj. 7 As 81/2015-45, neboť v něm byla řešena situace, kdy mělo být rozhodováno podle zákona o urychlení výstavby, ale v celém spise ani v rozhodnutích o tom

nebyla zmínka. Tam soud zaujal názor, že je-li rozhodnutí opřeno o zákon o urychlení výstavby, má být uveden ve výroku, přičemž ovšem nezákonnost rozhodnutí vedoucí k jeho zrušení by byla shledána jen v případě, že by tím došlo k zásahu do práv účastníka řízení – tedy za situace, že by užití zákona nebylo zřejmé z jiných částí rozhodnutí.“

[21] Nejvyšší správní soud tak k této námitce uzavírá, že si stěžovatelé museli být vědomi uplatnění institutů liniového zákona na s nimi vedené vyvlastňovací řízení. Ostatně sami stěžovatelé, v žalobě (str. 2) uvádějí, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí za použití liniového zákona.

[22] Argumentace stěžovatelů, že výrok II. správního orgánu prvního stupně i žalovaného je adresován vyvlastniteli, nikoliv stěžovatelům, a že tak správní orgán vůči stěžovatelům podle liniového zákona nepostupoval, není důvodná. Nejvyššímu správnímu soudu není vůbec zřejmé, jak by řízení mohlo vůči vyvlastniteli probíhat podle liniového zákona a vůči stěžovatelům nikoliv. Na posuzované správní řízení se totiž buď liniový zákon vztahuje anebo nevztahuje. Žalovaný ve svém rozhodnutí jednoznačně uvedl, že stavba je definována jako energetická infrastruktura podle § 1 odst. 4 liniového zákona, přičemž stěžovatelé byli ve správním řízení dvakrát poučeni, že vzhledem k tomu že účelem vyvlastnění je uskutečnění stavby energetické infrastruktury dle § 1 odst. 4 liniového zákona, vztahuje se na toto řízení liniový zákon. V poučení správního orgánu prvního stupně bylo dále výslovně, že podle § 2 odst. 2 liniového zákona se lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání nebo nahrazení správních rozhodnutí vydaných podle § 1 liniového zákona zkracují na polovinu. Podle Nejvyššího správního soudu nebylo možné z ničeho dovodit, že by se toto poučení na stěžovatele nevztahovalo.

[23] Ve vztahu k požadavku stěžovatelů na uvedení liniového zákona do všech výroků rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného, lze uvést následující

[24] Uvedení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, je tedy náležitostí výroku rozhodnutí, přičemž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, čj. 8 As 141/2012-57, č. 3268/2015 Sb. NSS, *CET 21*, bod 19, vyslovil, že tato povinnost je splněna i tehdy, když je příslušné ustanovení právního předpisu uvedeno v záhlaví rozhodnutí, které je třeba pokládat za součást výrokové části rozhodnutí.

[25] Nejvyšší správní soud již v rozsudku Nejvyššího správního soudu z 17. 9. 2015, čj. 2 As 192/2015-23, uvedl, že *uvedením právního předpisu je třeba rozumět zejména uvedení toho předpisu, z něhož vychází výrok rozhodnutí, tedy ustanovení právního předpisu, z něhož plynou práva či povinnosti výrokem založená či deklarovaná*. Tím je v případě výroku I. a III. uvedení ustanovení § 24 odst. 3 a 4 zákona o vyvlastnění. Je zcela běžné, že při řešení předmětu řízení správní orgán musí posuzovat podmínky pro rozhodnutí plynoucí z jiných právních předpisů či musí posuzovat skutkové okolnosti, na něž dopadá jiný předpis než, který je uveden ve výroku rozhodnutí. Neznačená to však, že veškeré předpisy, o které se opírají právní úvahy správního orgánu, musí být uvedeny ve výrokové části rozhodnutí; k tomu slouží odůvodnění. Má-li užití některého předpisu v řízení zvláštní důsledky pro účastníka řízení, je nezbytné, aby mu toto užití bylo z průběhu řízení a z rozhodnutí zjevné. V daném případě to byl liniový zákon. V této věci však je spisem dostatečně doložena vědomost stěžovatelů o vlivu tohoto zákona na vedené vyvlastňovací řízení, a nelze

pokračování

přehlednout zejména skutečnost, že z tohoto zákona výslovně vycházelo poučení v oznámení o zahájení řízení, i poučení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[26] Kritizují-li stěžovatelé chybějící výslovné poučení o lhůtě pro podání žaloby, Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán obecně není povinen poučit účastníky řízení o možnosti napadnout správní rozhodnutí žalobou včetně uvedení lhůty pro podání této žaloby (rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2015, čj. 2 As 192/2015-23, usnesení Ústavního soudu z 26. 2. 2020, sp. zn. II.ÚS 3645, bod 16). Žaloba proti správnímu rozhodnutí je obecně omezena lhůtou stanovenou v § 72 odst. 1 s. ř. s., přičemž toto ustanovení upozorňuje na možnost odlišného stanovení lhůty zvláštním předpisem. Je věcí procesní opatrnosti žalobců zabývat se tím, zda v jejich případě takovou jinou lhůtu k podání žaloby zákon nestanoví. Na tomto závěru nic nemění ani doporučení veřejného ochránce práv, na které odkazují stěžovatelé. To je jen pobídkou ke změně platné právní úpravy, nicméně i to, že takové doporučení veřejný ochránce práv činí, svědčí pro závěr, že platná právní úprava poučení o možnosti podat správní žalobu nevyžaduje, byť ani nevylučuje, aby správní orgán v rámci uplatnění zásad dobré správy o možnosti podat správní žalobu v konečném správním rozhodnutí jeho adresáty poučil (rozsudek NSS z 27. 2. 2019, čj. 2 Afs 383/2018-43, bod 10). I podle judikatury Ústavního soudu se jedná pouze o nezávazné doporučení, jehož nepřijetí žalovaným není způsobilé zasáhnout do stěžovatelčích práv (usnesení Ústavního soudu z 10. 7. 2018, sp. zn. III. ÚS 1384/17).

[27] Nejvyšší správní soud proto s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že si stěžovatelé měli být vědomi zkrácené lhůty pro podání žaloby zakotvené v liniovém zákoně. Krajský soud nepochybil, pokud tuto zkrácenou lhůtu aplikoval a žalobu pro opožděnost odmítl. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalovaný v rozhodnutí o existenci zkrácené lhůty stěžovatele nepoučil. Stěžovatelé byli o možnostech a podmínkách soudního přezkumu poučení opakovaně v předcházejícím řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[30] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. června 2024

Petr Mikeš
předseda senátu